

nabyly-li v určité lhůtě po svém vystoupení ze zaměstnání nároku na tu kterou pojistnou dávku. Tato lhůta rovná se době, po kterou osoby tyto naposledy nepřetržitě byly v pojistně povinném zaměstnání, činí však nejvýše 6 týdnů.

V tomto případě není sporu o tom, že Vít N. zaměstnán byl v textilních závodech v K. po 16 dnů, t. j. od 11. ledna do 26. ledna 1921, že u okr. nem. pokladny v L. byl jmenovanou firmou dne 11. ledna 1921 k pojištění přihlášen a 26. ledna 1921 odhlášen, dále že dne 17. února 1921 byl přijat do všeob. veř. okr. nemocnice v K. a dne 5. března 1921 od tamtud z ošetřování propuštěn.

Také není sporu o tom, že shora naznačená zákonitá lhůta ode dne vystoupení Víta N. ze zaměstnání, t. j. ode dne 26. ledna, trvala do 11. února 1921.

Spor jest pouze o to, zda Vít N. onemocněl ve smyslu zák. a tím nabyl nároku na pojistné dávky ještě před uplynutím řečené lhůty t. j. — jak uznal žal. úřad — nejdéle dne 11. února 1921 anebo — jak tvrdí stížnost — později, zejména pak v den 17. února 1921, kdy přijat byl do nemocnice. Námitku posléze uvedenou opírá stížnost o tvrzení, že Vít N. před 17. únorem 1921 vůbec nebyl léčen a proto že dlužno den 17. února 1921 považovati za počátek jeho onemocnění; poněvadž tento den není již v ochranné lhůtě, skončivší dne 11. února 1921, není stěžující si pokladna povinna platiti útraty léčení, které vznikly teprve dne 17. února 1921.

Nss nemohl názor stížností hájený uznati důvodným. Vyslovilť již v několika nál., ku při. v nál. Boh. 975 adm. právní názor, že za den vzniku onemocnění považovati jest den, kdy lékařské ošetřování a poskytnutí léků se stalo nutným a nikoliv, kdy onemocnělý se dostavil k lékaři anebo do nemocnice, pokud se týče, kdy došlo k faktickému poskytnutí lékařské pomoci, léků a k výplatě nemocenského, tudíž k faktické realizaci nároků podle § 6 č. 1 a 2 cit. nem. zák. Stal-li se pojištěnec potřebným lékařského ošetření a léků před uplynutím ochranné lhůty v § 12 č. 3 nem. zák. stanovené, je lhůstějno, kdy nárok jeho byl realizován.

Ježto stížnost neobsahuje žádných jiných námitek bylo ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3252.

Nemocenské pojišťování (Slovensko): Které právní normy platí na Slovensku ve příčině nemocenského pojištění?

(Nález ze dne 15. února 1924 č. 2602).

V ě c: Dr. Mořic H. v N. Z. proti ministerstvu sociální péče (min. kom. Dr. Jan Kvapil) o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 21. října 1922 uložila městská rada v Nitře na základě § 156 resp. § 194 zák. čl. XIX z roku 1907 Dru Mořici H., advokátu v Nových Zámčích, aby za svého zaměstnance Karla K. pojistné příspěvky 885 K 43 h ve smyslu posl. odst. § 12 cit. zák. čl. do 15 dnů zaplatil nitranské okresní dělníky pojišťující pokladnici.

Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů:

»Článek XIX zákonů uherských z roku 1907 byl pozměněn nařízením z 23. září 1919 č. 516 Sb. v tom smyslu, že §em 1 tohoto nař. byla rozšířena působnost čl. 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. na obvod Slovenska. V tomto zák. pak jest pojistná povinnost rozšířena na všechny osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Cit. nařízení č. 516/1919 nabylo účinnosti ode dne 1. října 1919. Proto jest nesporno, že od té doby jsou zaměstnanci advokátních kanceláří pojištěním povinni. Další námitka, že nemocenské příspěvky nutno platiti teprve od úředního zakročení, nemůže býti vzata v úvahu, poněvadž nemocenské pojištění jest pojištěním obligatorním, povinnost k placení nemocenských příspěvků nastává dnem, kdy zákonem pojistná povinnost vznikla, tedy dnem vstupu do zaměstnání pojistně povinného, pokud se týče, kdy příslušné zákonné ustanovení nabývá účinnosti.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vychází z mylného právního názoru, že pro posouzení daného případu je rozhodným zák. článek XIX z roku 1907, když dovozuje ze znění a ducha tohoto zák. článku, že zaměstnanci advokátní kanceláře dle této zákonné normy nemocenskému pojištění nejsou podrobeni.

Stížnost přehlíží, že nař. z 23. září 1919 č. 516 Sb., opírajícím se o zmocňovací zákony, rozšířena na obvod Slovenska působnost mezi jinými i článku I. zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. o nemocenském pojištění dělníků, čímž ustanovení zákonů a nařízení platných do té doby na Slovensku, pokud jsou v rozporu s předpisy tohoto článku, pozbyla platnosti. Nařízení to nabylo účinnosti dnem 1. října 1919. Od tohoto dne platí tedy i na Slovensku § 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb., dle něhož pro případ nemoci jsou podle tohoto zákona pojištěny všechny osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního nebo učňovského a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Ve smyslu tohoto ustanovení také žal. úřad rozhodl, že st-1 jest povinen za svého zaměstnance od 1. října 1919 zaplatiti nemocenské příspěvky.

Pokud tedy stížnost ze zák. čl. XIX z roku 1907 dovozuje, že zaměstnanci st-1ovi pojištění nemocenskému podrobeni nejsou, jsou vývody její bez podstaty, poněvadž ustanovení zákona tohoto od 1. října 1919 na Slovensku již neplatí, nýbrž toliko § 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. Že by dle tohoto ustanovení jedině rozhodného Karel K., zaměstnaný u st-1e, pojištění nepodléhal, stížnost vůbec netvrdí.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3253.

Z n á m k y: O podobnosti slovního textu známek.

(Nález ze dne 15. února 1924 č. 2635.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1053 adm.

V ě c: Firma Kathreiners Malzkaffee-Fabriken, akc. spol. ve Vídni (adv. Dr. Karel Fuchs z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb.